

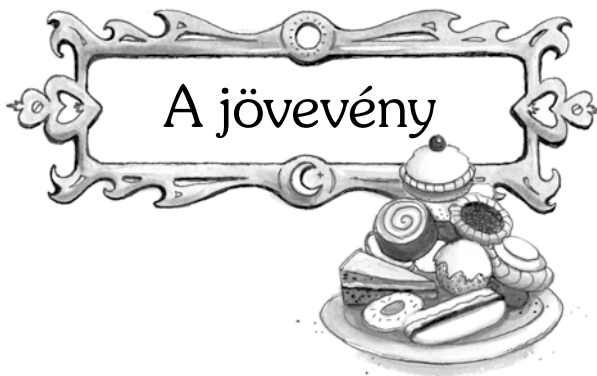
KATE SAUNDERS

APRÓCSKA
TITOK

Kate Saunders

APRÓCSKA
TITOK

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

Egy napfényes tavaszi reggelen új lány érkezett Jane-ék osztályába. Megállt Burrows tanárnő mellett, a tábla előtt.

– Gyerekek! – szólt a tanárnő. – Ő Staffa, velünk tölti a hátralévő néhány hetet a vakációig.

– Örvendek – szólalt meg Staffa.

Az osztálynak tátva maradt a szája. Még sosem láttak Staffánál furcsább lányt. Tizenegy éves lehetett, mint a többiek, de nagyon sovány volt és aprócska, mint egy nyolc-éves. Fényes fekete haját két hosszú fonott copfban hordta. A bőre fehér volt, mint a papír, pálcikavékony karjain pedig jól látszottak a kék erek. Merev, sötétvörös bársonyruhát viselt, fehér zoknit és csillogásra kefélt fekete cipőt.

Úgy néz ki, mint a II. világháborús könyvek gyerekhősei – gondolta Jane. Ellie és Angie kuncogni kezdett.

Staffa nem tűnt félénknek, bátran nézett rájuk. Figyelmesen megvizsgált minden arcot a teremben. Nem tartott sokáig. Az Alsó-lumptoni Általános Iskola ugyanis nagyon kicsi volt. Összesen tíz hatodikos járt oda.

– Üdvözöllek az iskolánkban, Staffa – mondta Burrows tanárnő. – Mesélj valamit magadról!

– Nemigen van mit... – felelt Staffa. – A messzi északon nevelkedtem. Anyámmal az évi szokásos körutunkat járjuk, megtekintjük az ország érdekes vidékeit. Megpihenünk itt egy rövid időre, mielőtt hazaindulnánk. Hosszú utunk lesz. Azt remélem, találok itt magamnak egy *legjobb barátnőt*.

Staffa hangja csipogós volt, mint egy kislányé, de úgy beszélt, mint egy komoly, kissé bogaras idős hölgy. Nem csoda, hogy az egész osztály vihogott. Jane próbált komoly arcot vágni, mert úgy érezte, csúnya dolog kinevetni az új osztálytársat, de még Burrows tanárnő is elmosolyodott.

– Köszönöm, Staffa. Biztos vagyok benne, hogy sok új barátot szerzel nálunk.

– De nekem csak egyre van szükségem – ellenkezett Staffa.

Erre felharsant a nevetés.

– Nyugalom! – szólt rájuk a tanárnő.

De úgy tűnt, Staffát nem zavarja, hogy kinevetik. Elnézően mosolygott.

– Kérem, tanárnő, ne aggódjon miattam! Az én életem gazdag és változatos, hozzászoktam az újdonságokhoz. Megfelel, ha a mellé a vörös hajú fiú mellé ülök?

– Vörös hajú fiú? Ja, Jane-re gondolsz?

Ismét kitört a hahotázás.

Jane úgy érezte, ha jobban elvörösödne, meggyulladna a füle. A fura új lány fiúnak nézte! Ráadásul szóba hozta a haját is... Ennél rosszabb nem is történhetett volna. Jane két dolgot gyűlölt a legjobban: a vörös haját, és azt, hogy fiúruhákban kellett járnia.

– Jane nem fiú – mondta a tanárnő, és barátságosan Jane-re pillantott, majd szigorúbban a többiekre. – Nyilván azért vélted fiúnak, mert összefogta a gyönyörű haját.

– De hiszen fiúnak öltözött – jelentette ki Staffa és Jane Manchester United feliratú felsőjére mutatott. – Valamilyen labdarúgó blúzt visel.

Újra kitört a nevetés.

– Labdarúgó *blúz!* – kiabálták a fiúk hátul ostoba, kényeskedő hangon.

Burrows tanárnő rájuk szólt ugyan, de maga is nevetett.

– Nem tudom, hol éltél az elmúlt ötven évben, Staffa. Manapság normális, ha egy lány focifelszerelést hord. Nézd csak! – Azzal feltette a lábát egy székre, felhúzta a nadrágszárát, és megmutatta az osztálynak az arsenalos zokniját. – Még idős tanárnőkkel is előfordul!

Jane arca már nem lángolt. Hálás volt a tanárnőnek, amiért elterelte róla a figyelmet, bár ez nem volt nagy segítség, hiszen az új lánynak oda kellett ülnie mellé. Más szabad hely ugyanis nem volt az osztályban.

Staffa leült az üres székre.

– Ez itt igen kellemes – mondta. Kinyitotta ódivatú, barna bőrből készült iskolatáskáját, és papírt, ceruzát vett elő. – Ne haragudj, amiért azt hittem, fiú vagy!

– Jól van, gyerekek, kezdhetjük az órát! – tapsolt a tanárnő.

– Egyetértek. Ne zavartassa magát! – mondta Staffa. – Egykettőre felveszem a ritmust.

Úgy beszélt a tanárnőhöz, mint egy koronás fő egy hivatalos látogatáson.

Jane azt kívánta, bárcsak más mellé ült volna az új lány, de a kíváncsiságát nem bírta legyőzni. Staffa aprócska volt, kislányos holmikát viselt, mégsem volt gyerekes. Gyorsan

és hibátlanul töltötte ki a matematika feladatlapot. Amikor óra végén beadta, így szólt:

– Kérem, Burrows tanárnő, bocsássa meg a hiányosságokat, de az osztás mindig is a gyenge pontom volt.

Szünetben Staffa a játszótér iskola felőli padján üldögélt. Táskájából termoszt vett elő, s egy csésze erős feketekávét töltött magának. Jane undorodott a szagától, de kíváncsi volt, miféle tizenegy éves iszik feketekávét.

Ellie és Angie a játszótér túlsó sarkában ült. Magukhoz intették Jane-t. Általában kettesben sugdolóztak, és nem is törődtek vele. Ma azonban szükségük volt rá, mert ki akarták beszélni Staffát.

– Én fel nem vennék egy olyan ruhát – bökött rá Ellie.
– Úgy néz ki, mint egy függöny...

– A cipője is béna – mondta Angie. – Mint egy dedósé. És milyen hülye neve van!

– Nekem igenis tetszik a neve – csattant fel Jane. Csoválkozott magán, amiért meg akarja védeni az új lányt.
– Nem hétköznapi.

– Neked aztán van ízlésed! – biggyesztette a száját Ellie.

– Jane! – kiabált Mike és Phil, Jane két öccse a pályáról.
– Gyere focizni! Kell még egy ember.

– Staffa tudja már, hogy lány vagy? – heherészett Angie.

– Azt hiszi, vörös hajú fiú vagy – folytatta Ellie. – Biztosan tetszel neki.

Jane dühösen rohant focizni. Utálta Ellie-t és Angie-t. Esküdni mert volna, hogy évről évre dilisebbek lesznek. Másról sem tudtak beszélni, csak a ruhákról meg a sminkről.

Bárcsak lehetne értelmesen beszélgetni az új lánnyal!

De úgy tűnt, Staffa egyáltalán nem akar beszélgetni. A szünet hátralévő részében a kávéját kortyolta és az óráját

leste. Később az osztályban ásítozott és bámult kifelé az ablakon.

– Feltételezem, ez a terjengő főtt zokni szaga a déli étkezésünket jelzi – fordult Jane-hez délben.

Jane elmosolyodott. Az iskolai ebédnek tényleg főtt zokni szaga volt...

– Meg lehet enni – felelte. – Megmutatom, hol eszünk.

Valakinek törődnie kellett Staffával.

Gondolom, én leszek a szerencsés – gondolta Jane dühösen. – Ha egyszer nincs más! Ilyen az én szerencsém. Nem tudom lerázni ezt a csodabogarat.

Elkísérte Staffát az ebédlőbe, aki egyenesen az egyik hosszú asztalhoz ment, majd komótosan leült.

– Van étlap? – kérdezte. – Vagy a személyzettől tudjuk meg a kínálatot?

Jane visszafojtott egy horkantást. Nem akart hinni a fülének. Még szerencse, hogy más nem hallotta.

– Nem ülünk le, amíg meg nem kaptuk az ebédet – magyarázta. – Sorba kell állni érte az ablaknál.

Staffát lenyűgözte a dolog, élvezte a sorbaállást. Szerette nézni, ahogy a konyhás nénik a csirkefalatot, a babot és a sült krumplit a tányérokra halmozták. Imádta az iskolai sült krumplit.

– Ez a sült burgonya nagyon ízletes. És milyen bölcs dolog a kések és villák mellé odatenni a poharakat is!

Jane azon tűnődött, vajon miféle iskolába járhatott eddig Staffa.

Rettenetesen előkelő hely lehetett – gondolta –, ha tényleg volt étlap és „személyzet”.

– Ez igen hatékony módszer nagy tömeg ellátására – csipogta Staffa. – Erről be kell számolnom anyámnak, aki igyekszik csökkenteni a szolgák étkeztetési költségeit.

Jane azt kívánta, bárcsak elhallgatna. Hát nem látja, hogy az asztalnál mindenki őt bámulja és a tenyere mögött sutyorog? Rettentően kínos volt. Miután Staffa megette a krumplit, csipkés zsebkendőbe törölte a száját. Felállt.

– Kávézzunk odakint!

– Várj! – szólt rá Jane. – Nem sétálhatunk ki csak úgy. Vissza kell vinni az ablakhoz a piszkos tányérokat.

Staffa meglepődött.

– Valóban? A szolgák nem takarítják le az asztalt?

Ezt sajnos mindenki hallotta az asztalnál.

Damian Budge, egy kiállhatatlan fiú, ráordított:

– Azt hiszed, ez itt a Roxfort?

Staffa hűvös, halványkék szeme komoly maradt.

– Türelmesnek kell lennetek velem. Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Hogy én micsoda egy beképzelt liba vagyok! – sipította Damian.

– Szállj le róla! – szólt rá Jane.

– Mit izgat téged? Te vagy a fiúja?

– Nem tehet róla, hogy más, mint mi – nézett rá szikrázó szemekkel Jane. – Hagyd őt békén, Budge! Nem bántott téged.

Felállt, visszavitte a tányérokat az ablakhoz, aztán karon fogta Staffát és jóformán kivonszolta az iskola mögötti kertbe.

– Köszönöm, hogy megvédtél – mondta Staffa.

– Nem nagy ügy. De talán meg kellene próbálnod egy kicsit kevésbé... úgy értem, hogy ne legyél annyira... – Jane küszködött, hogy megtalálja a helyes szavakat.

Staffa elmosolyodott.

– Ugye a beszédmodorommal van baj? Ne félj, nem bántasz meg velem. Észrevettem, mennyire jólelkű vagy.

- Hegyes állú porcelánbabaarcáról sugárzott a boldogság.
- Azt hiszem, pontosan te vagy az, akit kerestem.

A nap hátralévő részében Staffa le sem vette a szemét Jane-ről. Rém kellemetlen, ha az embert pont a padtársa bámulja. Ahányszor csak felpillantott, Staffa halványkék szemét látta, néhány ujjnyira az arcától. Staffa egyfolytában úgy mosolygott, mintha a világ legjobb barátnői volnának. Jane azonban nem volt biztos benne, hogy akar Staffa legjobb barátnője lenni.

A hideg futkározott a hátán attól, ahogy Staffa mosolygott meg bámult rá. Megkönnyebbült, amikor véget ért a tanítás.

A kapu előtt összegyűlt tömegben megkereste öccseit, akik vidáman csépték egymást a hátizsákjukkal. Mike-ot és Philt, a nyolcéves, egyiptetíjú ikreket könnyen észre lehetett venni kócos, platinaszőke hajukról.

- Gyertek! – szólt oda nekik, jóformán futólépésben.
- Húzzuk a csíkot!

– Ne rohanj már! – kiabált utána Phil.

Hazafelé menet Mike megrángatta Jane ruhaujját.

– Ő miért jön velünk?

Jane hátrafordult. Staffa kullogott mögötte. Most még kisebbnek és törekenyebbnek tűnt – alig volt nagyobb az ikreknél. Jane már nem haragudott rá. Kiabálni sem lehet vele, hisz majd' elfújja a szél – gondolta.

Nagy levegőt vett.

– Ide figyelj, Staffa! Egész nap az agyamra mentél, most pedig követsz. Miért?

– Gondoltam, hazakísérlek.

– Nincs saját otthonod?

– Messze van – komorult el Staffa egy pillanatra. – Anyámmal King's Lumptonban szálltunk meg.

King's Lumpton egy nagyobbacska város a közelben,
színes kirakatú boltokkal és nyüzsgő hetivásárral.

– Ő még biztosan nem ért vissza, és olyan unalmas lenne
egyedül...

Jane megsajnálta.

– Eljössz hozzánk uzsonnára?

Staffa elmosolyodott.

– Nagyon szívesen.

A lányok némán bandukoltak. Staffa még mindig mosolygott, Jane pedig feszengett. Jobban meg kellett volna gondolnia ezt a meghívást. Most aztán törheti a fejét, hogyan értesítse az otthoniakat. A házuk kész zsidvásár. Egy olyan előkelő, rendes lány, mint Staffa, biztosan irtózni fog tőle.

– Figyelmeztetek, hogy elég nagy a rendetlenség.

– Drága Jane-em! – csicssergett Staffa. – Biztos vagyok benne, hogy elbűvölőnek találom majd az otthonodat.

Tovább-ballagtak. Mike és Phil előrerohantak és a hátizsájkukkal fociztak.

Jane családja egy rozzant házban lakott a falu végén. Az út mellől már elfogytak a házak. Staffából hirtelen ömleni kezdett a szó.

– Igazán rettenetesen sajnálom, hogy fiúnak véltelek – karolt bele Jane-be. – De miért adnak rád fiúruhákat a szüleid?

– Mert hat fiútestvérem van – felelte Jane.

– Hat? – Ez nagyon kíváncsivá tette.

– Én vagyok az egyetlen lány. Nincs pénzünk lányruhákra, így a fiúk kinőtt ruháit hordom.

– Szegénykém! – sajnálkozott Staffa. – Ez igazságtalanság. Ha te volnál az egyetlen fiú a családban, csupa lány között, nem kényszerítenének arra, hogy szoknyában menj iskolába.

Ebben igaza volt. Jane elnevette magát.

– Neked van testvéred? – kérdezte. Kezdte megkedvelni Staffát.

– Egy fiútestvérem van – mondta Staffa.

– Kisebb vagy nagyobb?

– Sokkal idősebb nálam.

Úgy tűnt, nem akar beszélni róla, de Jane-nek fúrta az oldalát a kíváncsiság.

– Ő is veletek utazgat?

– Nem. Hadgyakorlaton kell részt vennie.

– Katona?

– Nem. Egyetemista. De ne foglalkozzunk ezzel! Unalmas. – Staffa elmosolyodott. – Hallani szeretnék a testvéreidről. Találkozom ma velük?

– Martint nem fogod látni – felelt Jane. – Ő a legidősebb. Tizenkilenc éves, és főiskolára jár. Imádom, ha itthon van, mert van kocsija. A te bátyádnak van autója?

– Természetesen – felelte Staffa kissé ingerülten. – Folytasd! Mesélj a testvéreidről!

Jane folytatta.

– Dan tizenhét éves, ő középiskolás. Aztán jön Jon, ő tizenöt. A ruháim nagy része Joné volt. Mindig foltot kell varrni a térdükre.

– Ők hová járnak iskolába? – érdeklődött Staffa.

– A King's Lumpton-i gimibe. Én is oda megyek szeptembertől. – Jane kételkedve pillantott Staffára. Olyan kicsi

és furcsa, annyira nem való egy nagy iskolába. – Gondolom, te is oda fogsz járni.

Staffa a fejét rázta.

– Anyám és én akkor már nem leszünk itt.

– Aha. – Jane képtelen volt azt mondani, hogy sajnálja. Inkább sietve folytatta. – Szóval Jon után én jövök, utánam meg az ikrek. A legkisebb pedig Ted. Ő még csak másfél éves.

Staffa félig lehunyt szemmel mormogta:

– Martin, Dan, Jon, te, Mike és Phil, a kis Ted.

– Ügyes vagy. Másoknak évekre telik, mire megjegyzik.

– A testvéreidnek is vörös a haja?

– Nem, ők szőkék vagy barnák, a kis Tedé pedig narancslekvár színű – válaszolt Jane. Utálta sötétvörös haját, amit anyukája gyönyörűnek tartott.

– Jaj, Jane! Micsoda szerencse, hogy rád találtam! – sóhajtott Staffa. – Te vagy a legjobb barátnóm.

– Várjunk csak! – Ez túl gyors volt. Jane abban sem volt biztos, hogy kedveli Staffát. – Még nem lehetek a legjobb barátnőd. Ahhoz idő kell.

– Nyilvánvaló, hogy szükséged van egy nőnemű barátira – jelentette ki Staffa. – Az a két ostoba lány az osztályodban nincs a te szellemi szinteden.

Jane-ék kapujához értek.

– Hát, megjöttünk – mondta Jane. – Üdvözöllek a Pike Lane farmon! Tulajdonképpen nem farm, mert csak kertünk van, meg a karám. A mamám fiúkertnek hívja. Olyan, mint egy állatkert, csak zajosabb.

Staffa kacagott. Hegyes kis arca sugárzott a kíváncsiságtól. Alaposan szemügyre vette az ütött-kopott házat, a biciklivel teli kertet, és a deszkából barkácsolt rámpákat.

Amikor meglátta a karám kerítésénél álló, komoly tekintetű lovat, odasétált hozzá.

– Leonardnak hívják – mondta Jane. – Itt még az állatok is fiúk.

A bejárati ajtó nyitva volt. Az ikrek pulóverei és hátizsákjai egy halomban heverték a lábtörlőn. Jane odébb rúgta a kupacot és bevezette Staffát a konyhába. A lakásban szokás szerint vidám zűrzavar uralkodott.

Jane anyukája a konyhaasztalnál ült és a kis Tedet etette. Jane elképzelte, hogy milyennek tűnhetnek egy divatos, elegáns ember szemében. A mamáján kinyúlt és kopott jogging volt. Haját pedig nejlonharisnyával kötötte össze. A kis Ted édes, dundi arca csupa lila filctollcsík volt. Ted felkiáltott, amikor észrevette Jane-t és fakalapácsával ütni kezdte az etetőszék asztalkáját.

Jane nevetve puszilta meg a feje búbját. A kicsi narancslekvár színű haja ragadt a paradicsomszósztól.

– Mit műveltél az arcoddal, te kis bohóc?

– Valahogy megkaparintott egy lila filcet – mosolygott az anyukája. – Egy pillanatra hátat fordítottam, s mire észbe kaptam, összefirkálta magát. Nem jön le, úgyhogy meg kell szoknunk.

Jane hátrasandított Staffára, s megpróbálta kitalálni, vajon mi járhat a fejében, megbotránkozott-e a felforduláson. Staffa csodálkozott, de mosolygott. Aznap először tűnt valódi gyereknek. Úgy tűnt, tetszik neki a fiúkert. Jane megint úgy érezte, kezdi megkedvelni őt.

– Anyu, ő Staffa – mutatta be. – Uzsonnára jött. Ugye nem baj?

A mama elmosolyodott.

– Már hogy lenne baj? Tudod, hogy mindig örülök, ha még egy lányt láthatok. Szia, Staffa!

– Üdvözlöm, Mrs. Huges – felelt Staffa. – Örülök, hogy megismerhetem.

– Jane, csinálj pirítóst és vegyél elő csokis kekszet magatoknak! Majd megetetem a bandát, ha a kis Ted befejezte.

Staffa a kis Ted mellé ült és ropogtatni kezdte a pirítóst. Elbűvölve figyelte a kicsit, aki dundi, nedves mancsával arcon legyintette, de Staffa csak nevetett. Ted nagylelkűen kínálta meg nyálas kenyérhéjjal, ő pedig úgy tett, mintha megenné.

– Olyan édes! – mondta félénken Jane mamájának.

A nyugalom nem tartott sokáig. Mike és Phil kiabálva robbant be a konyhába gyümölcsléért és kekszért. Becsapódott a bejárati ajtó. Dan és Jon jöttek meg az iskolából. Mindketten magasabbak voltak a mamájuknál, a hangjuk pedig olyan mély volt, hogy rezgett tőle a padló. A helyiség egyszeriben dugig lett. Jane aggódott, hátha Staffát zavarja, a vendég azonban még mindig mosolygott. Nem volt félénk a fiúk társaságában, sőt sietve ugrott fel, amikor Dan azt javasolta, hogy menjenek ki a kertbe.

A nap már nem tűzött olyan erősen, kellemes szellő fújdogált. Mike és Phil a hosszú betonúton gyakorolta a gördeszkázást, Dan és Jon pedig biciklivel kergetőzött a házilag barkácsolt rámpákon. Jane felajánlotta Staffának Phil biciklijét, bár nem hitte, hogy elfogadja. Meglepődött, amikor Staffa felugrott rá, és vörös bársony forgószélként kerekedett körbe a rámpákon. Jane is felugrott a Jontól örökölt biciklijére és utánalódult.

Élvezték a fiúk elleni versenyt. Staffa nem volt sem félénk, sem törekeny. Parancsokat osztott, rögökkel dobálta meg a fiúkat, és vakmerő, új feladatokat talált ki. A fiúk nagyon viccesnek találták Staffát. A két csapat a kerti

locsolócsőért vívott csatát. A fiúk győztek, és lefröcskölték hideg vízzel a lányokat.

A délután hamar elszállt. Jane annyit nevetett és sikított, hogy belefájdult a hasa. Csuromvizes volt, és fülig koszos. Staffa bársonyruhájának elszakadt az ujja. A két lány a kemény szálú fűben fekve levegő után kapkodott. A nap már alacsonyan járt. A kis Tednek, aki a homokozóban játszott, hosszú, pókszerű árnyéka lett.

Staffa nagyot sóhajtott.

– Későre jár. Jobb, ha hazamegyek.

Felültek, s amikor végignézték egymás ruháján, megint elnevettek magukat.

– Hogyan jutsz haza? – kérdezte Jane. – Nem tudunk elvinni, mert a kocsit a papámnál van, busz meg nem jár erre.

– Ne aggódj! Felhívom a sofőrünket.

– A miteket?

Staffa felállt és lesöpörte a földet a ruhájáról.

– A sofőrünket. Ő jön értem iskola után.

Újra hűvösen és komolyan viselkedett. Bement az iskolatáskájáért, és megköszönte Jane anyukájának a kellemes délutánt. Megpusztilta a kis Tedet, így homok is került már amúgy is piszkos ruhájára. Divatos mobiltelefont vett elő az iskolatáskájából. Tárcsázott, majd röviden beszélt.

Jane elkísérte a hosszú úton. Egy ideig némán tűnődtek, majd Staffa megszólalt:

– Jane, én évek óta nem szórakoztam ilyen pompásan.

– Úgy beszélsz, mint a Nagy.

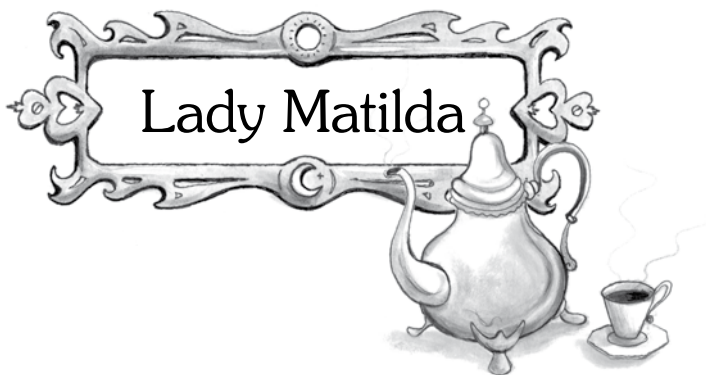
– Komolyan, csodás délután volt. Az egész nap csodás volt!

Hatalmas, csillogó, fekete autó állt meg az út végén. Olyasféle kocsit volt, amilyenekben királynők szoktak

utazni, ha nem akarják, hogy felismerje őket valaki. A hátsó ablakok teljesen sötétek voltak. A sofőr mozdulatlanul ült a kormány mögött. Hegyes sapkát viselt, amit jól a szemébe húzott. A meleg idő ellenére különös, hosszú fekete sálba burkolózott.

Staffa megszorította Jane kezét.

– Nem kell többé legjobb barátnőt keresnem. Megtaláltak.

Másnap Jane ijedten ébredt rá, hogy a többiek mellett Staffa milyen csodabogárnak tűnik. Hajfonatai feketék, merevek és fényesek voltak, mint a műanyag. A vörös bársonyruha helyett ezúttal kantáros, tengerészkéék rakott szoknyát és kikeményített fehér blúzt viselt. Ellie és Angie fuldokolt a nevetéstől, amikor meglátta.

Úgy tűnt, Staffát mindez nem zavarja, de a kuncogás elgondolkodtatja. Szünetben félrevonta Jane-t egy padra.

– Kérsz egy csésze kávé?

– Köszönöm, nem.

Jane nem ült le mellé. Ő nem volt olyan biztos benne, mint Staffa, hogy ők ketten „legjobb barátnők”.

Staffa ráérvösen kinyitotta a termoszt és töltött magának egy csésze feketekávé. Jane-nek most is facsarta az orrát a keserű illat.

– Nem kerülheti el a figyelmemet – szólta Staffa –, hogy a ruhám feltűnést kelt. Valami baj van veled?

Jane egyre kínosabban érezte magát.

- Hát...
 - Kérlek Jane, mondd meg az igazat! Fontos volna beilleszkednem. Mi baj van a ruháimmal?
 - Csak egy kicsit... túl csinosak.
- Staffa bólintott. Egyáltalán nem volt megsértődve.
- Meg egy kissé ódivatúak?
 - Lehet.
 - Vennem kell néhány új ruhát. Szükségem lesz olyan nadrágra, mint a tiéd. Legyőzhettem volna tegnap Dant és Jont, ha tudtam volna rendesen mozogni.

Jane felkacagott.

- Megérdemelték volna. Szívesen megverném őket.
- Támadt egy pompás ötletem tegnap este, Jane. Építhetnénk egy katonai gyakorlóteret a karámotokban. Mindent tudok róla a bátyámtól, aki a hadseregben tanulta. A régi olajshordókból kiváló alagút lenne.

Jane-t lenyűgözte a fantasztikus ötlet. Alig várta, hogy elmondhassa Dannek és Jonnak.

- Igazad van. A garázsban találunk egy csomó kötelet, meg ami kell. Megkérdezem a papámat, hogy mit használhatunk. El tudsz jönni ma sulis után?
- Az igazat megvallva, abban reménykedtem, hogy te jössz el hozzánk. Szeretném, ha megismerkednél anyámmal.

Jane megpróbálta elképzelni, hogy milyen lehet Staffa anyukája. Kíváncsi volt, de egy kicsit félt is.

– Rendben.

Nem menekülhetett volna akkor sem, ha akar. Tanítás után Staffa kézen fogta, és a kapunál várakozó testvéreihez masírozott vele.

- Kérlek, mondjátok meg az anyukátoknak, hogy Jane ma eljön hozzám uzsonnára. Fél hét felé hazahozzuk.

Jane még sosem uzsonnázott senkinél. Furcsa érzés volt látnia, ahogy az ikrek elmennek. Staffa az ellenkező irányba húzta. A hatalmas, fekete autó a sarkon túl parkolt, egy keskeny mellékutcában, az élelmiszerbolt mellett. Ugyanaz, a fekete sálba burkolódzó sofőr ült a kormány mögött, most is mereven, mint egy szobor. Staffa kinyitotta az ajtót, Jane pedig beszállt. A kocsı belseje elegáns és tiszta volt. Az ülések a legpuhább bőrrel voltak bevonva, mindenütt kis polcokat és tárolóhelyeket látott. Hirtelen rossz érzése támadt sáros, szakadt tornacipője miatt.

A sofőrtől üvegfal választotta el őket. Staffa felemelt egy hosszú csövet, és beleszólt:

– A Market Square-re legyen szíves!

Felberregett a motor. Az autó elindult. Staffa kinyitott egy kis ajtót.

– Húha! – képedt el Jane. – Hűtő is van?

A hűtőszekrény dugig volt üdítővel. Staffa kivett két doboz kólát.

– Egy ilyen autó igen praktikus, ha az ember sokat utazik.

Jane kényelmesen hátradőlve kortyolgatta a kólát és élvezte a luxusutazást. Bár az autó ablakai kívülről feketék voltak, mégis tökéletesen kilátott rajtuk. A testvérei el fognak ájulni, ha ezt elmeséli nekik.

– Biztosan nagyon gazdagok a szüleid – mondta.

– Anyám talán valóban az – felelte Staffa. – Édesapám elhunyt.

– Jaj, ne haragudj! – Jane irigysége egykettőre elszállt.
– Ez borzalmas.

Staffa vállat vont.

– Kisbaba koromban történt. Az igazat megvallva, nem igen hiányzik.

Jane elképedt. Ha az ő apukájával történne valami, az egész családnak darabokra törne a szíve.

Staffa észrevette az arckifejezését és elmosolyodott.

– Ebből is láthatod, hogy csupán anyagiakban vagyunk gazdagok. Minden más tekintetben te vagy gazdag!

Olyan sápadtnak és szomorúnak tűnt, hogy Jane egészen elszégyellte magát. A világ minden pénzén sem lehet fiúkertet vásárolni.

Staffa kinyitott egy másik kis ajtót, ami mögött egy kis színes tévé rejtőzött. Bekapcsolta. A híreket bámulták, amíg meg nem érkeztek King's Lumptonba. Az autó a néptelen piactéren állt meg.

– Meséltem rólad anyámnak – mondta Staffa. – Alig várja, hogy megismerhessen. Ne félj! – Kiszálltak a kocsiból. – A Korona és jogarban szálltunk meg.

– Húha! – hápogott Jane. A tér túloldalán lévő Korona és jogar a város egyetlen rendes szállodája volt, a vendégek még francia borokat is rendelhettek. Jane még sosem járt odabent. Eddig csak kívülről látta a lakkozott faajtókat, meg a lámpákat az ablakok mögött. Rongyosnak érezte magát farmerben és pólóban.

Staffa úgy vonult be a hallba, mintha az egész épület az övé lenne.

A szőnyeg puha és süppedős volt, a kanapékon bőrhuzat, a bejárat melletti pálmafák pedig hatalmas rézüstökben álltak.

Egy hölgy hárfázott, mások csendesen teáztak. Jane Staffa után sietett, remélte, hogy senki sem veszi észre.

Már felfelé mentek a lifttel, amikor Staffa hirtelen megszólalt:

– Anyámat Lady Matildának kell szólítanod, különben nagyon megharagszik.

– Lady Matilda – ismételte Jane. Még sosem találkozott senkivel, akinek valamilyen rangja volt. A helyzet egyszerre tűnt riasztónak és nevetségesnek.

– Kérlek, ne izgulj! Ki lehet jönni vele, ha egyszer megismerted.

A lift felért egy ragyogóan tiszta, kihalt folyosóra.

Staffa kinyitott egy ajtót.

– Bocsánat a késésért! – mondta. – Meghoztam.

– Nocsak, nocsak – mondta egy mélyen zengő, dallamos hang. – Ő hát a kis barátnőd, Jane?

– Csókolom, vagyis jó napot kívánok... Ööö... Lady Matilda – motyogott Jane. Úgy érezte, lángoló arca pont olyan vörös, mint a haja.

– Nagyon helyes – mondta Lady Matilda. – Bizony, nagyon helyes. Ügyes vagy, Staffa.

Staffa mamája egy trónszerű, bársonyhuzatú fotelben ült. Termetes asszony volt, méreates keblekkel. A haja Staffáéhoz hasonlított: fényes, fekete, és furcsán élettelen. Széles száját élénkvrösrre rúzsozta. Hosszú, kék szaténruhát viselt. Nehéz lett volna megmondani, hány éves. Jane anyukájánál idősebbnek látszott, fehér bőrén mégsem volt egyetlen ránc sem. Lady Matilda foga fehér, bőre fakó volt. Mint egy nagy, fehér fürdőszoba – gondolta Jane.

– Le vagyok nyűgözve, Jane – nyújtott kezét Lady Matilda. Vaskos ujjain drágakövek csillogtak. Jane-nek sikerült kezét ráznia, de az arca még mindig lángolt.

– Ül le! Staffa készíti nekünk teát. Jane, milyen teát szeretsz? Ajánlhatok Assamot vagy Darjeelinget? Vagy megkóstolnád a kedvencemet, a keserű haha teát? Csak mifelénk terem!

– Anyám, kérem, ne tréfáljon! – mondta Staffa. – Gyümölcslevet iszunk, a teázáshoz meleg van.

– Nos, ahogy gondoljátok – villant üveges, kék szeme bosszúsan. – Én kérek egy csésze hahát, hat cukorral – rendelkezett Lady Matilda, irdatlan vörös-fehér mosollyal. – Milyen gyönyörű a hajad, Jane! Nagyon szép lány vagy, pazarul mutatnál sárgászöld báli ruhában.

– Valóban? – kérdezte Staffa. – Szerintem az élénk kék jobban állna.

– Ugyan, drágám! Az olyan könnyörtelen árnyalat. Esetleg jégmadárkében...

Jane még senkivel nem vitatkozott azon, hogy milyen báli ruhát kellene viselnie. Félénken, mégis elégedetten ült le a karosszékre, Lady Matildával szemben. Staffa egy pohár hideg, édes mangólével kínálta, majd meggyújtotta a kis állványon lógó spirituszégőt a réz teafőző alatt.

– Staffa mesélt nekem az otthonodról – mondta Lady Matilda. – Hat fiú! Édesapád mivel foglalkozik, drágám?

Jane elmesélte, hogy a papája közkedvelt ember a városban. Igazi foglalkozása postás, de néhanapján kertészkedik és besegít esténként a helyi kocsmában is. Jólesett neki, amikor Lady Matilda „kiváló férfiú”-nak nevezte.

Staffa átment a szomszéd szobába, és egy finomságokkal teli nagy zsúrkocsit tolvá tért vissza. Volt pirítós és frissensült lepény különleges, melegített tálakon, krémes torták, lekváros aprósütemények meg csokis puszedli. Jane kezdett feloldódni. Lady Matilda nagyon kedves volt, megdicsérte, és biztatta, hogy egyen, amennyi csak belé fér. Jane habzsolta a finom süteményeket és igyekezett nem teli szájjal felelni a Lady kérdéseire.

Úgy tűnt, Lady Matilda rajong a cukorért, jókora adag teasüteményt, habcsókot és csokoládétortát falt fel. A hatalmas, fehér fogaival pont úgy őröl, mint a lovunk – gondolta Jane. Amikor Lady Matilda észrevette, hogy kíváncsiskodása

kellemetlen Jane-nek, nem kérdezett többet. Miután a leveses-tál méretű csészéből megitta a haha teát, fantasztikus történeteket mesélt a messzi északon található otthonukról. Mesélt téli korcsolyázásokról, reggelig tartó nyári bálokról és a hegyi kastély melletti víziparádékról. Csodálatosan hangzott.

Vajon igaz is lehet? Jane észrevette, hogy némelyik történet után Staffa felvonja a szemöldökét. Talán kínos volt neki, hogy az anyukája túloz.

Nyilvánvaló volt, hogy Lady Matilda és Staffa nem akárhonnan érkezett. Jane nem tudta volna megmondani, hogy honnan veszi, de tudta, nem közönséges emberek. Könnyen el tudta képzelni, amint éjszakánként hatalmas báltermekben táncolnak festett, lepkeszárnyakra emlékeztető selyemruhákban.

– Megszomjaztam a sok beszéd-től – szólta Lady Matilda.
– Szükségem van még egy csésze teára – nyújtotta hatalmas csészéjét.

Staffa, aki egy falatot sem evett, elvette és megtöltötte egy óriási, körte formájú, sárgaréz teáskannából. Erős narancshéj- és benzinszag áradt. A tea sötétlila volt, szinte feketének látszott.

Jane kíváncsian nézett körül a szobában. A bútorok többsége kényelmes volt és unalmas, nyilván a szálloda berendezéséhez tartozott. Lady Matilda trónszerű székét azonban számtalan furcsa tárgy vette körül, amiket biztosan otthonról hozott magával. Az asztalkán, a teáskanna mellett, egy aranykeretben jóképű, egyenruhás fiatalember képe állt. Talán Staffa bátyja – gondolta Jane. A kép mellett óriási, visszataszító, rézből készült pók állt, aminek talpába a „Tornádó” szót vésték.

A legfurcsább és legszebb tárgy a szobában egy kocka alakú ládika volt. Egy asztalon állt Óladysége mellett,

nagyjából akkora lehetett, mint egy kisebb éjjeliszekrény. Oldalait csodálatos festmények díszítették: kastélyok, hegyek, sűrű, napfényben fürdő erdők. Jane úgy érezte, örökké tudná bámulni. Színei annyira pompásak és fényesek voltak, hogy egészen belefájdult a szeme.

Lady Matilda szélesen elmosolyodott. (A szája tele volt fánkkal.)

– Ó, látom, a ládikámat nézed. Tetszik?

– Ennél szebb dolgot még soha nem láttam – ámuldozott Jane.

– Milyen jó ízlésed van! – jegyezte meg Lady Matilda. – Régi családi kincs, amit sok száz éve készítettek alattvalóink. Egyszerűen nem mozdulhatok nélküle. Magammal hordok mindent, ami a kényelmemet szolgálja. Mint például az arany teáskannám. Haha teát csakis valódi arany teáskannában lehet készíteni.

– Arany? – Jane elképedt. – Azt hittem, sárgaréz.

– Ugyan, dehogy! Az tönkretenné az aromáját.

Jane most vette csak észre, hogy a teáskanna túl szép ahhoz, hogy sárgarézből legyen. Megpróbálta eldönteni, hogy a tömör arany keményebb lehet-e a réznél. Nem olvad el a spirituszégőtől? Úgy döntött, majd megkérdezi az anyukájától, mert ő jó fizikából.

– És a pók? – kérdezte. – Az is tömör arany?

Lady Matilda megpaskolta a nagy, undorító pókot.

– Hát persze! Hozzá nem illik más, csak az arany. – Lady Matilda áthajolt az asztalon. – Tornádónak hívták, versenypók volt. Ezt a kis szobrot akkor csináltattam, amikor tizedszer is megnyerte az országos bajnokságot.

– Húha! – mondta Jane, aki még sosem hallott versenypókokról.

– Szegény Tornádó nem sokkal később elhalálozott – folytatta Lady Matilda. – Négy lába is eltörött. Le kellett lőni.

– Ó! – Jane zavarodottan pillantott Staffára. Ez már örülségnek hangzott. Miféle puskával lehet lelőni egy pókot? Nem volna egyszerűbb rálépni?

Staffa felugrott.

– Azt hiszem, Jane-nek haza kell mennie.

– Milyen kár! – mondta Lady Matilda. – Öröm volt találkozni veled, Jane!

Amikor felállt a trónról, úgy tornyosult Jane fölé, mint egy nagy, kék szaténszika.

– Staffa, keress egy nagy zacskót, és töltsd meg süteménnyel Jane testvéreinek!

– Jó ötlet! – felelt Staffa. – Elmehetek holnap uzsonnára a fiúkertbe?

– Hát persze, drágám! Miért is ne?

– Anyám, ugye kedveli Jane-t?

Lady Matilda elmosolyodott.

– Jane tökéletes...

Jane zavarodottan állt. Vajon miért nézett össze olyan jelentőségteljesen Staffa és a mamája? A haha tea erős illatától szédülni kezdett. Örült, hogy végre hazamehet.

Staffa átment a másik szobába a tortákért.

– Drága gyermekem, ha legközelebb eljössz – hajolt le hozzá Lady Matilda –, mutatok neked néhány képet a báli ruhákról. Talán méretet veszek a fejedről egy koronához is.

– Mihez? – Jane biztos volt benne, hogy Óladysége bolond.

– Ne félj! Csak szeretek játszani. Csupán játék az egész.

Staffa hatalmas bevásárlószatyorral tért vissza. Jane felugrott, és dadogva mondott köszönetet. Megkönnyebbülten lépett ki a füledt, parfümillatú szobából.

Jane és Staffa leliftezett a földszintre. A nagy autó a szálloda bejárata előtt várakozott.

– Tessék! – adta át Staffa a zacskót Jane-nek.

– Húha! Nagyon szépen köszönöm!

A zacskó tele volt finomabbnál finomabb tortákkal. Bőven elég lesz az éhenkórász fiúkertnek!

– Remélem, nem bánod, hogy egyedül kell hazaautóz-nod! A sofőr tudja az utat.

– Nem zavar – felelt Jane, bár nem örült. Futkározott a hátán a hideg a bepólyált arcú vezetőtől.

– Ne próbálj beszélgetni vele! – mondta Staffa. – Nem hallja, amit mondasz, csak ha belebeszélsz a csőbe. Remélem, a fiúknak ízleni fog a sütemény!

Váratlanul és kapkodva megölelte Jane-t, és visszaszaladt a szállodába.

Jane hátradőlt a pompás autó puha bőrülésén, úgy érezte magát, mint egy filmsztár. A fiúk odalesznek, ha majd látják kiszállni. Hihetetlen délután volt. Az aranypók, a festett ládika, a lila tea, a kastélyok, meg a reggelig tartó bálokról szóló történetek mind-mind ott kavarogtak a fejében.

Staffa és a mamája mesélt néhány furcsa dolgot – gondolta. – Mit akartak azzal mondani, hogy ő „tökéletes”? Miért akart Lady Matilda méretet venni a fejéről a koronához?

Úgy döntött, nem fog otthon mindent elmondani. Attól tartott, hogy örültnék hinnék Staffa anyukáját. Talán még meg is tiltanák, hogy újra találkozzon vele. Még egyáltalán nem látott eleget...